

Uzaklar II hafif bir rüzgârla Rio de Jenario'nun önüne geldiğinde hava kapalı, görüş zayıftı. Sıcak ve nemli hava vücuduma yapışmış, buram buram terlememe neden oluyordu. İleriye doğru baktım. Yıllardır hayalini kurduğum Rio'nun silueti pus bulutlarının arkasından belli belirsiz seçiliyordu.

Körfezi çevreleyen beyaz kumlu plajlar, arkada beyaz bir şehir, şehrin üstünde koyu yeşil ormanlar, sarp yamaçlar, yuvarlak zirveli tepeler... Ve hepsinin üzerinde, uçmaya hazır dev bir kartal gibi kollarını açmış, körfeze atılacağı anın gelmesini bekleyen Hz. İsa heykeli. Hepsi sislerin arasında kâh görünüyor, kâh gözden kayboluyordu.

Hayallerimle uyuşmayan tek şey üzerinde gittiğimiz denizdi. Kahverengiye çalan suyu sessizce yarararak ilerledik. Copacabana plajının önüne geldiğimizde durduk. Tekne ölü denizlerle sallanırken sahile doğru baktık. İsimleri bile insana sihirli bir dünyayı çağrıştıran İpenema, Copacabana plajları... Gelmiştik işte... Hemen önümüzdeydiler.

Nereden başladığı belli olmayan upuzun bir sahil şeridinde kadın, erkek her yaştan insan güneşleniyor, koşuyor, futbol oynuyor, denize giriyordu. Kuma çakılı renkli şemsiyelerin arkasında otobüslerin, motosikletlerin, otomobillerin ve yayaların hareketi görünüyordu. İnsanların ve araçların ne kadar telaşlı bir halleri vardı. İçinde oldukları şehrin görkemini farkında değilmişler gibi aceleyle gibi iki yana doğru akıyorlardı.

Uzun bir süre etrafı seyrettikten sonra Uzaklar'ın pruvasını kuzeye, körfezin içine doğru çevirdik. Karaya vurmuş dev bir balınayı andıran küçük adayı iskelemizde bıraktık. Ucunda Portekizlilerden kalma kale olan burnu döndük. Önümüze güneye doğru giren geniş bir koy açıldı. Koyun dibine, şehrin kalbinden çok uzak olmayan bir noktaya demirledik.